

„Zvivši se verigam, ki kovale
Doli sužnja prej nemile so,
Svóboden tu gleda ideale,
Ko iz rok božanstvenih tekó.“

„V jutra večnega presvitljej zôri
Samopašnosti topí se led
Ino zemlje tam pregnanec bori
Kot dostojin gost je tu sprejet.“

„Več do njega se ne zdrzne laža,
Osramoten tu zavid molči,
Koder veličastva svitla straža
Glorijo prijazno ž njim deli.“

„Slava v višnjih Njemu, harmonije!
Kori angeljev, slavite o Njem,
Ki očetovski v nižave lije
Blagoslov i spravo vsem ljudém.“

Solnce vzhaja, Napoleon pije
Sladkozamaknjen te harmonije;
Zmirom dalje ti glasi doné,
Dokler počasi se ne zgubé.

* *

Zdaj zbudi ga birič Helenski,
Rusobraden Angličan, osornež:
„Prosim, Vaše Veličanstvo je
Četrtnko preveč počivalo!“

Mnogovrstne novice.

* *Nikoli več tatov!* — Gosp. Kajetan Mora je iznajdel nekaj, s čemur se lahko tatje od naših stanovališč odganjajo. Če hoče kdo poskusiti, podajamo mu to-le iznajdnikovo pismo: „Preblagorodni gospod! Po dolzih poskušnjah sem si umislil neko pripravo, koja če se dene k kaki hiši ali javni denarnici, obvaruje jo tatvine; kajti kakor hitro tatje kaka vrata ali kako okno odprejo ali kak zid prebijejo in v poslopje vde-rejo, sproži se močno zvonilo in se vname zdaj na zidu proti ulici rdeč ogenj, tako, da se brž poskušnja tatvine ne le domačim ljudém, temveč tudi sosedom in memogredočim oznani. Več ljudi in prijateljev mojih je videlo poskušnje z novo mojo pripravo pri nalašč za to narejeni hiši; vsi so iznajdbo hvalili in me spodbu-jali, naj jo razglasim, kar lahko dokažem s podpisani-mi pričami.“

Kdor želi o tem kaj več izvedeti, naj se oglasi pri gosp. Petroniju Mori, tiskarju pri Seitzu v Gorici. — Tako naznanja „Gosp. List“. Mi ne dvomimo, da gosp. Mora je iznajdel tako napravo, koja vse to naredi, kar je tu popisano, — al da ne bo „nikoli več tatov“, to je — vsaj preveč rečeno.

* *Letošnja letina* se je po svetu vse drugače zasus-kala, kakor se je mislilo izprva. Dobra bode. Na Francoskem se je pšenice več pridelalo kakor je prva spomlad obetala; vsaj pičila srednja letina bode. Tudi iz Angleškega in Nemčije so bolji glasi, ker obilni dež poslednjih tednov je veliko popravil; le v zahodnjih nemških deželah je prav slabo. Iz Ogerskega, Galicije, Pemskega, Šleskega, Moravskega, zgornje in dolnje Avstrije se slišijo prav vesele novice. V Banatu pa je letina, kar se tiče obilnosti in dobrote žita, tako posebno dobra, da prekosi še letino od 1867. leta; prav veliko žita bode Banat prodal po svetu. Tudi iz družih krajev Ogerskega in Galicije se ga bode lahko precej drugam prodalo; druge dežele našega cesarstva pa ga večidel bodo imele za svoje potrebe. Po nemških trgih je poslednji teden že cena padla, tako tudi na Francoskem.

Dopisi.

Iz Srbije 1. julija. — Pri nas pričakujemo letos jako dobre letine; vreme je tako ugodno, da ugodnejšega si misliti ne moremo. — Srbski narod se v orožji dobro uri, meseca junija bil je prvi razred v šotoru. Sploh je že vsa vojska z iglenicami oborožena. Kedaj se bodo začele ozke granice kneževine naše razširjati, to se ne vé; al vsak želi, da bi bilo to skoro i vsak misli, da dolgo do tega ne bode. — Obhodil sem že skoro vso kneževino. Letos sem bil poslan tudi na Turško. Ondi je namreč pozimi živina zeló crkala; moj posel je bil, da vidim, kako in kaj. Pa crkala je uboga živina samo od strašne zime i od lakote. I kako ne bi? Hlevov nimajo, nikdo ne vé, kaj je hlev. Zima je bila grozno huda, za klajo živini je pa Turku malo mar; uboga žival si mora sama živeža iskati. Ko je solnce zemljo ogrelo, da je ozelenéla, bilo je bolezní brzo konec. — Kako žalostno je po Turški, tega Vam popisati ne morem, pa bi mi tudi skoro ne verjeli. Ljudstvo, kakor jagnje mirno i dobro, je še zdaj v pravem peklu, muči se i životari v večnem strahu za svoje življenje i svoje malo premoženje, — jedno i drugo more mu vsak Turčin i poturčenjak vzeti brez mnoge odgovornosti, i skoraj vselej brez kazni! — I kake so po Turškem sela i mesta! Hiše nikjer nisem videl, tudi bajte ne, nego samo neke kolibe ali prav za prav luknje iz plota i blata brez okna, brez peči, brez vsega, da narod po Turškem živi v samih ko-sarnah. Tudi jaz sem v njih na goli zemlji prenočeval i jedel sem samo pečeni krompir. I kako je bil sladak! Bil sem v Novem mestu (Novi pasar), ki je samo dve uri od srbske granice; od Novega mesta sem pa šel še 10 ur naprej do Kosovega polja, ki je polno lačnih Čerkezov. Novo mesto ima vrlo lep položaj; krog njega teče reka Raška; najmanje je še enkrat tako veliko ko bela Ljubljana. Hiše so pa vse iz plota i blata, ako pletene i z blatom ometane stene smem „hiše“ imenovati. V Novem mestu je še kakih 200 kristijan-skih družin, ki imajo še eno staro cerkev pred me-stom, drugo veliko pa zdaj zidajo. Se vé, da kristijan-ske cerkve po Turški so brez zvonikov i brez zvonov, kajti Turčin kakor pes ne more glasú zvona slišati. Kristijani so me povsod vrlo ljubeznjivo sprejemali i mi stregli, da me je v srce veselilo; se vé, da postreči nimajo s čem drugim kakor s krompirjem i fižolom, a jaz sem bil s krompirjem i njihovo dobrovoljnostjo za-dovoljen. — V Novem mestu je, izvan 200 družin, vse drugo poturčeno, poturčenjaki pa škripljejo na vse, kar le je srbskega. Po nesreči sem bil jaz v vojniški srbski uniformi, al brzo mi svetuje moj gazda, ki me je v svoji bajti imel — imé mu je Milan Sarič — da naj ne hodim v tej opravi po mestu, ker se mi utegne ve-lika nesreča, tudi smrt pripetiti od zagrizenih potur-čenjakov. Dr. Zarnik je enkrat v „Novicah“ nem-škutarijo besnilo ali steklino imenoval, ki se ne dá lečiti (ozdraviti), al nemškutarija je še vrlo blaga bo-lezen memo poturčenčarije i ne more se primerjati čisto nič s strašno poturčenčarijo! Dobil sem tedaj človeka, da me je pred sultanovega namestnika spremil, ki se „kajmakam“ zove. Ta me je vrlo prijazno sprejel i me počastil s črno kavo i duhanom. Po Turčiji pa me je spremljal en Bulju-Baša, se ve, da Srbin, a poturče-njak. Bil je z menoj tudi en srbsk pisar; i tako smo bili i potovali skupaj trije brača, jedne krvi, jednega jezika, jedne majke sinovi, a strašno različni po veri! Zastonj je vse poturčenjaku govoriti, da je Srb; kaj tacega mu še spominjati ne smeš. — Iz Novega mesta do Črne gore je prav blizo; črnogorske planine se iz No-vega mesta vidiyo jako dobro. — Lani sem bil v Užici